

на в. Бошурата. Току-що тукъ тѣ залегнаха и наченаха огневи бой съ противника. . . . Лошата камениста мѣстность и храсталаци тѣ изъ нея правѣха движението на всички части отъ Българското лѣво крило (капитанъ Поповъ), тежко но особено голѣми трудности въ това отношение срѣщаха дружинитѣ отъ Срѣдния участъкъ на капитанъ Поповъ. Тѣ притискаха и съ бой тласкаха предъ себе си сръбския 6-и полкъ, и поради това напредваха доста бавно. За да изчака доближаването на тѣзи части, командирѣтъ на 6-и пех. Търновски полкъ задържѣ настѣпването на дружинитѣ си на достигнатитѣ мѣста въ подножението на вис. Бошурата. Между това, цѣлото полесражение на Пиротъ бѣ задимено, и ечеше отъ гърмежитѣ на дветѣ борещи се страни: на северъ, около Пърчовецъ и дола на р. Градешница, се биеше Българското дѣсно крило, а въ Пиротъ се разиграваше юнашка борба за неговото владѣние. . . . Най-сетне, когато частитѣ отъ Срѣдния участъкъ на капитанъ Поповъ изблъскаха сръбския 6-и полкъ до позицията на 4-и полкъ, и се изравниха съ Търновскитѣ дружини, цѣлото Българско лѣво крило се вдигна напредъ, и, въпрѣки убийствения неприятелски огънь, излѣзе на в. Бошурата. Сръбскитѣ части отстѣпиха къмъ с. Расница. . . . На заетата висота (Бошурата) капитанъ Поповъ спрѣ частитѣ си, за да имъ даде възможность да си отдѣхнатъ, и се уредятъ за ново настѣпление. Докато траеше тази спирка, която, впрочемъ, продължи доста време, части отъ Общия резервъ на Западния корпусъ безуспѣшно атакуваха висотата Келъ Ташъ, дето се бѣ настанилъ сръбскиятъ 5-и полкъ. Подпомогнати, обаче, съ артилерийски огънь отъ Лѣвото крило и съ подаване напредъ на две дружини отъ сѣщото, атакуващитѣ части отъ Общия резервъ геройски се вдигнаха напредъ и завладѣха вис. Келъ Ташъ. Сръбската Дринска дивизия (4-и, 5-и и 6-и полкове) се оттегли следъ това къмъ селата Костуръ и Блато, а частитѣ на капитанъ Поповъ излѣзоха на висотитѣ източно отъ с. Расница и тамъ замръкнаха. Почти едновременно съ това, Българското дѣсно крило бѣ завладѣло позицитѣ на сръбската Шумадийска дивизия, а Центърѣтъ, следъ юнашка борба за града Пиротъ, бѣ отхвърлилъ сръбската Дунавска дивизия и бѣ станалъ господарь на командоващитѣ околни висоти. Изобщо, сърбитѣ бѣха бити по цѣлото полесражение, и българскитѣ войски навсѣкжде замръкнаха като победители.

Съ това сражение се свърши и войната съ Сърбия — на 16-и ноемврий се яви предъ Българското главно командване австрийскитѣ пратеникъ графъ Кевенхюллеръ, австрийски посланикъ въ Бѣлградъ, и поиска спирането на военнитѣ действия. Сключено бѣ примирие, а презъ февруарий 1886 година — и миръ. Съединението на Северна и Южна България бѣ спечелено и осветено съ кръвта на падналитѣ герои.

Въ тази война 6-и пех. Търновски полкъ даде убити — 41 войника и ранени — 4 офицера и 395 войника.

Следъ сключване примирieto, българскитѣ войски трѣбваше да се оттеглятъ на своя територия. Въ първата половина на декемврий и това бѣ извършено, а следъ 15-и декемврий 6-и пех. Търновски полкъ се разположи по